

Forsøg paa at fremstille vort Standpunkt i den foreliggende Sag anderledes, end det i Virkeligheden er, og han har talt, som om vi brugte Stræmmebilleder, hvori der jo ligger en Anthydning af, at vi ikke tale reent efter vor Overbeviisning, men søge at stræmme Thinget ved at opstille Noget, hvori der ikke er Sandhed. Han har saaledes fremført, at vi skulde have sagt, at vi for Fremtiden kunde spare Extraskatten, naar vi ikke anlagde Jernbanerne. (Berg: Det har jeg ikke sagt!) Det ærede Medlem sagde, at dette laa i den Slutning, hvortil Finantsudvalgets Ordfører var kommen i sine Betragtninger, og at det skulde man fastholde her. Det er imidlertid noget ganske Andet, der er blevet sagt; der er fra min Side udtrykkeligt blevet udtalt, at jeg anseer Extraskatten for nødvendig, om vi end ikke faae Jernbanerne, men at den — og dette har jeg ligeledes udhævet — vilde komme til at hvile stærkere og haardere paa os, naar vi byggede dem, end naar vi ikke byggede dem. Det ærede Medlem har dog idag erkjendt, at det er nødvendigt at skaffe andre Indtægter tilveie, naar man vil nedsette Told- og Skibsafgifterne, og disse forøgede Indtægter skulde da tilveiebringes igjennem en Indkomstskat. Jeg skal villigt gaae med ham i alle disse Spørgsmaal; men troer det ærede Medlem, at man kan drive Indkomstskatten op til en hvilken som helst Hvide? Det troer jeg ikke; men det vil dog blive den uundblivelige Følge af paa den ene Side at foretage det ene store Arbejde efter det andet, hvortil der kræves store Pengemidler, og paa den anden Side at forringe Statens Indtægter af de indirecte Skatter. Det ærede Medlem har tillige gjort sin Stilling klar ved at fremstille vor Stilling til et andet Lovforslag ganske anderledes, end det i Virkeligheden var. Han har nemlig bebrejdet dem, der have ført Ordet for, at vi af finansielle Grunde ikke skulde gaae ind paa de foreslaaede Jernbaneanlæg, at de i sin Tid havde foranlediget Beslutningen om Anlæg af den falksterke Bane. Han har benyttet sig af den Rivalitet, som lader sig fremkalde mellem de forskellige Egne af Landet, til at mistænkeliggjøre vor Optreden; men det er paa et fuldstændigt usandt Grundlag, han her staaer; thi det er

fra vor Side gjort gjældende — og jeg vil bede det ærede Medlem erindre, at jeg har taget meget levende Deel i disse Forhandlinger — som en stor Daarfskab af Staten at løbe til at anlægge Jernbaner paa Lolland og Falster, inden man er kommen til det Sund, som adskiller dem fra Sjælland. Dette har jeg med stor Ethyrke gjort gjældende, men saa kan man ikke, som det ærede Medlem, komme og sige, at vi med Flothed ere gaaede ind paa at bevilge en Jernbane paa Falster, medens vi ikke vilde gaae ind paa at bevilge Jernbaner i Sjælland. Det Slags Betragtninger kunne kun fremkalde aldeles uheldige Betragtninger fra begge Sider, Betragtninger, som vi burde være fri for, men som jeg nok seer, at det er umuligt at blive fri for.

Jeg skal bemærke, at jeg vil stemme for Forslaget under Nr. 2. Vel har jeg hørt blive gjort gjældende af den høitærede Indenrigsminister, at Vedtagelsen af dette Forslag er identisk med at annullere Loven, men dette er ikke Tilfældet. Hvis den høitærede Minister vilde sige, at Loven efter Vedtagelsen af dette Endringsforslag vil faae et ringere Omfang end det, den nu har, saaledes som den foreligger, og endogfaa et ringere Omfang end den havde i den Skikkelse, hvori den oprindeligt blev forelagt, saa vilde jeg give ham Ret; dette er klart, og derom kan der ikke tvistes. Men hvor latterligt man end vil finde det, staaer det dog fast, at naar Loven vedtages, ændret ved det nævnte Forslag, saa tilsiges der Sjælland 4 bestemte Jernbaner, hvori man saa til sin Tid kan . . . (Munterhed). Ja, det er besynderligt, men det er ikke første Gang, at man har gjort Saadant. Jeg siger altsaa: Vedtagelsen af dette Forslag er slet ikke at annullere Loven; thi der ligger i den, saaledes som den vil komme til at lyde, naar dette Endringsforslag under Nr. 2 vedtages, et bestemt Udsagn om, at disse Baneer skulde anlægges, og at de væsentligt skulde anlægges i den og den Retning. Loven er altsaa at betragte som et Løfte, hvilket den, der er Indenrigsminister, til enhver Tid kan benytte, naar han anseer Diebliffet for at være beleiligt; da kan han komme til Thinget med Forslag om at udrede de fornødne Pengemidler og at fastsætte Tids-